

Sygn. akt VI GC 1317/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st.sekretarz sądowy Urszula Łukasik

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

T. K.

przeciwko:

(...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda T. K. kwotę 1 254,60 zł (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt cztery złote sześćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 2 września 2016 r. do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 994,92 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1317/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 października 2016 roku powód T. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 1 254,60 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 2 września 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wskutek zdarzenia drogowego w dniu 2 sierpnia 2016 r. uszkodzony został pojazd marki V. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność B. U.. W dacie wypadku pojazd, którym kierował sprawca szkody, łączyła z pozwanym umowa ubezpieczenia OC. Poszkodowany na czas likwidacji szkody wynajął od powoda samochód zastępczy marki F. (...). Powód wyjaśnił, że przedmiotowy pojazd był wynajmowany przez poszkodowanego w okresie od dnia 2 sierpnia 2016 r. do dnia 18 sierpnia 2016 r., tj. przez okres 17 dni. Powód wystawił z tego tytułu fakturę VAT na kwotę 1 568,25 zł brutto. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność w łącznej wysokości 313,65 zł brutto

w pozostałym zakresie odmawiając uznania roszczenia powódki. Dalej powódka podniosła, że dnia 2 sierpnia 2016 r. nabyła od poszkodowanego wierzytelność wynikającą z rozliczenia w/w szkody komunikacyjnej.

W dniu 8 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie o sygn. akt VI GNC 3092/16 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W ustawowym terminie pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że na skutek zgłoszenia szkody w dniu 2 sierpnia 2016 r. w pojeździe marki V. (...) nr rej.: o nr rej. (...) wszczął i przeprowadził postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego wypłacił odszkodowanie z tytułu najmu samochodu zastępczego w wysokości 313,65 zł. Pozwany za zasadny czas najmu pojazdu zastępczego uznał okres 3 dni. Pozwany wyjaśnił, że zasadny okres najmu pojazdu w wymiarze 3 dni obejmuje technologiczny czas naprawy w liczbie jednego dnia oraz czas na sprawy organizacyjne w związku z odbiorem naprawionego pojazdu i zwrotem wynajmowanego w liczbie dwóch dni. Pozwany podniósł, że pomimo wystąpienia szkody przedmiotowy pojazd był użytkowany, co potwierdzają ślady sadzy w miejscu rozszczelnienia połączenia układu wydechowego. Tym samym, w przedmiotowej szkodzie podstawą ustalenia czasu wynajmu pojazdu zastępczego jest długość trwania naprawy, czyli tzw. technologiczny czas naprawy, ustalony w oparciu o technologie producenta pojazdu oraz tzw. okres organizacyjny na odbiór pojazdu z naprawy i zwrot pojazdu zastępczego. W ocenie pozwanego okres 3 dni jest zasadny, a poniesienie dodatkowych kosztów związanych z wynajęciem pojazdu w czasie przekraczającym ten okres, w przypadku gdy uległ on wydłużeniu z przyczyn nie leżących po stronie zakładu ubezpieczeń nie stanowi normalnego następstwa zdarzenia i pozostaje poza odpowiedzialnością odszkodowawczą.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 2 sierpnia 2016 r. samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność B. U., uległ uszkodzeniu w wyniku zdarzenia drogowego. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej był pozwany. W związku z zaistniałym zdarzeniem drogowym poszkodowany dnia 2 sierpnia 2016 r. zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Przedmiotowy pojazd był wynajmowany przez poszkodowanego w okresie od dnia 2 sierpnia 2016 r. do dnia 18 sierpnia 2016 r., tj. przez okres 17 dni. Z tytułu najmu samochodu zastępczego powódka wystawiła fakturę VAT na kwotę 1 568,25 zł brutto.

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 12), umowa najmu (k. 13-14), specyfikacja do okresu wynajmu samochodu zastępczego (k. 15), protokół wydania samochodu zastępczego (k. 16), protokół zdania samochodu zastępczego (k. 17), oświadczenie (k. 18-19), zgłoszenie szkody (k. 24), akta szkody na płycie CD (k. 51), zeznania świadka B. U. (k. 59-60).

Powód nabył od poszkodowanego wierzytelność wynikającą z rozliczenia w/w szkody komunikacyjnej. Decyzją z dnia 2 września 2016 r. pozwany uznał swoją odpowiedzialność w łącznej wysokości 313,65 zł brutto, w pozostałym zakresie odmawiając uznania roszczenia powódki. Za zasadny pozwana uznała okres wynajmu pojazdu zastępczego w liczbie 3 dni. Wobec nieuregulowania w całości roszczenia powód pismem z dnia 5 września 2016 r. skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty. W odpowiedzi pozwana podtrzymała stanowisko w sprawie.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 10-11), decyzja z dnia 2 września 2016 r. (k. 28), wezwanie do zapłaty z dnia 5 września 2016 r. z dowodem nadania (k. 29-30), stanowisko pozwanej z dnia 4 października 2016 r. (k. 31-32), akta szkody na płycie CD (k. 51).

Uzasadniony okres najmu samochodu zastępczego wyniósł 17 dni, uwzględniając okres likwidacji szkody, okres dostarczenia kosztorysu z ustalonymi uszkodzeniami przez TU, a przede wszystkim okres dostawy części. Ponadto biegły stwierdził, że eksploatacja samochodu z niesprawnym układem wydechowym jest zabroniona i wymagałaby czasowej naprawy układu.

Dowód: opinia biegłego (k. 68-72).

Zdaniem biegłego czas naprawy przedmiotowego pojazdu nie ulega wątpliwości, ponieważ jest to naprawa prosta. Natomiast inna kwestia to dostawa części, albowiem specyficzny był tłumik końcowy producenta R.. Był to tzw. tłumik tuningowy. W świetle tego prawdopodobnym jest, że czas oczekiwania na zakup takiego tłumika może wynosić nawet 9 dni. Tłumik ten nie znajduje się w magazynie, nie jest produktem V..

Dowód: ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego (k. 122-123), pro forma zamówienie nr (...) (k. 22), zeznania świadka B. U. (k. 59-60).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja pomimo iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd w całości dał wiarę opinii biegłego sądowego M. D.. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z 7 listopada 2000 roku (sygn. akt: I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4 poz. 64) opinia biegłego podlega ocenie – przy zastosowaniu art. 233§1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2002 roku, V CKN 1354/00).

Kierując się powyższymi wytycznymi i biorąc pod uwagę pozostały materiał dowodowy sprawy Sąd uznał za przekonującą i w konsekwencji mającą zasadnicze znaczenie dla definitywnego rozstrzygnięcia sprawy opinię ww. biegłego. Należy zauważyć, że biegły ten dysponuje odpowiednią wiedzą dla sporządzenia przedmiotowej opinii i składania w tym zakresie zeznań, czego strony nie kwestionowały. Sąd nie miał zatem żadnych zastrzeżeń do metody jej opracowania. Przedmiotowa opinia jest rzetelna, fachowa i czyni zadość postawionej tezie dowodowej. Wnioski końcowe wynikające z opinii zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, kategoryczny i zostały należycie umotywowane.

Nadmienić trzeba, że powołana dokumentacja w pełni korelowała też z osobowymi źródłami dowodowymi. Zeznania świadka B. U. (k. 59-60) na okoliczność braku możliwości eksploatacji samochodu po zdarzeniu, zasadności wynajmu pojazdu zastępczego były spójne, jak też korespondowały z obrazem przebiegu zdarzeń wynikającym z dokumentacji. Należy podkreślić, iż zeznania pochodziły od osoby będącej bezpośrednim świadkiem okoliczności ustalonych w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez powoda T. K. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwany nie kwestionował, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania. Sporna pomiędzy stronami była jedynie długość okresu najmu pojazdu zastępczego.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania.

Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Powód domagał się pozwem zasądzenia kwoty 1 254,60 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 2 września 2016 r. do dnia zapłaty.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabył wierzytelność od poszkodowanego.

Powołany w sprawie biegły sądowy M. D. w swej pisemnej opinii złożonej w sprawie stwierdził, że uzasadniony okres najmu samochodu zastępczego wyniósł 17 dni. Biegły szczegółowo odniósł się do specyficznej części jaka uległa uszkodzeniu, a jej wymiana musiała nastąpić w celu naprawy samochodu. Potwierdził też jej małą dostępność. Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego.

Przyjmując za uzasadniony okres najmu w wysokości 17 dni należne odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego powinno wynieść 17 dni x 92,25 zł brutto, co daje łącznie 1 568,25 zł brutto. Pozwany nie kwestionował ani w toku postępowania likwidacyjnego ani podczas postępowania niniejszego, wysokości stawki dobowej zastosowanej

przez powoda tj. 75 zł netto. Pozwany uiszczył już odszkodowanie w wysokości 313,65 zł brutto. Tym samym należne powodowi odszkodowanie wynosi 1 254,60 zł (1 568,25 zł – 313,65 zł).

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne w całości, w związku z tym w punkcie 1 sentencji wyroku zasądzone od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 254,60 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 września 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 63,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz 270,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 2 pkt 2 Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1800), kwota 511,20 zł tytułem kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego oraz kwota 133,72 zł tytułem kosztów dojazdu pełnomocnika powoda na dwie rozprawy, co daje łącznie 994,92 zł.

SSR Jolanta Brzęk